יום ד', י' ב תשס"ד (03 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

דונקי-דונקי בחוות החיות... [השלמת הסיפור של אתמול ו...]

"תן לי לחשוב", אמרה [רוזה החזיר], והיא עצמה את עיניה כדי לחשוב עמוק. אבל לחזירים אין מוחם זריז, ודונקי-דונקי חיכה הרבה זמן...

הוא ספר עד 100, אך רוזה המשיכה לחשוב. [הוא חשד בה שבעצם... היא נרדמה!] לבסוף, פקחה רוזה את עיניה ואמרה, "דונקי-דונקי, אינני יודעת כל-כך איך לעשות מישהו יפה יותר, אך אני אוכל לייעץ לך עצה מעשית טובה: הרעיון שלך לשים את האזניים שלך מעלה, מטה ובצד – זה כולו שטותית. כאשר הן למעלה, הגשם והרוח נכנסים בהן. כאשר הן למטה, אינך יכול לשמוע, וכאשר הן בולטות הצידה, אזי הנך יודע מה יכול לקרות.... [כזכור, המסמר חתך לו את האוזן]. אבל, אם תשים אותן לפניך, כמו שלי, לא תהיה זקוק למיטריה. תוכל לצחוק אל השמש ואל הגשם, ותוכל לשמוע טוב. אוינק-אוינק!" ורוזה, שמעולם לא דיברה כל-כך הרבה, אמנם הפעם נרדמה.

דונקי-דונקי ניסה מיד את ה"פטנט" של רוזה, והוא באמת חשב שזו היתה הצעה טובה. כעבור יומיים, היתה הרבה רוח וגם גשם. פאט הצטנן וחטף חזרת. הוא היה "כלוא" לשבוע ימים, והיה נבוך מאד. דונקי-דונקי לא הצטנן, ושמח על כך, אם כי הוא הצטער על פאט, כמובן. אבל... כאשר "לובשים" את האזניים ישר לפניך, אי אפשר לראות את השמש או דברים אחרים באוויר. מר ג'ונס, האיכר, היה צובע את הבית שלו. דונקי-דונקי עבר לידו והסולם, שלא היה חדש, נשבר! מר ג'ונס נפל – על הראש של דונקי-דונקי, ושניהם נפלו לאדמה. עכשיו, דונקי-דונקי היה חולה מאד. הזעיקו לרופא שבא, וחבש את פצעיו. הוא משך את הלשון של דונקי-דונקי ובדק את הדופק שלו. הוא האזין לנשימה שלו, שקל אותו, ונתן לו תרופה מרה.

כעבור זמן קצר, נתרפאו כל פצעיו של דונקי-דונקי. אך הוא עדיין הצטער על מצבן של אזניו. כל דבר שהוא ניסה לא עלה יפה. כאשר הוא הרהר לעצמו על מצבו ה'עגום', דניאל, ציפור דרור קטן, ישב על הגדר הסמוכה. "דונקי-דונקי", הוא אמר, "טיפש שכמותך. אינך כלב. אינך כבש. אינך חזיר. אתה חמור! תחזיק את האזניים שלך זקופות, כמו שחמורים נוהגים לעשות! 'צ'יפ! 'צ'יפ! " ודניאל עף מהר למרחקים.

דונקי-דונקי התפלא, אך כמה היה מאושר כאשר ילדה קטנה שעברה לידו עם אביה אמרה, "או, אבא! הסתכל בחמור הנחמד הזה. האזניים שלו כל-כך יפות!" ומאותו יום, דונקי-דונקי השאיר את אוזניו למעלה. הוא נהנה מהחיים שוב, והוא נהיה לשמח ביותר מכל החמורים.

["דונקי-דונקי" – רוג'ר דובויזין]

כאשר צרות פוקדות את עם ישראל, מלמדינו חז"ל ל"פשפש במעשינו", לחפש דברים בהתנהגותנו שאולי משום כך, באה הצרה עלינו. כדבר הזה שואלים בגמרא בקשר לגזירת השמד שנגזרה על העם בימי המן ואחשוורוש - "מפני מה נתחייבו ... ישראל שבאותו הדור כליה? [מבין התשובות]: מפני שהשתחוו לצלם [שעשה נבוכדנאצר, שמסופר שבני כל העולם השתחוו לו חוץ מחנניה, מישאל ועזריה]. אמרו לו: [אם כן, שעבדו עבודה זרה] וכי משוא פנים יש בדבר? [שבכל זאת נעשה להם נס וניצלו?] אמר

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', י' ב תשס"ד (03 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

להם: הם לא עשו [ע"ז] אלא לפנים [למראית עין עשו כדבר המלך והשתחוו] – אף הקב"ה לא עשה עמהן אלא לפנים [שהרי לא היה זה אלא איום בלבד ובסופו של דבר בטלה הגזירה]." [מסכת מגילה י"ב.]

בדף של שלשום (יום ב'), דברינו עסקו בדרך לבנות חברה מבוססת על רעיון\מוצר מסויים – במקרה שלנו, רעיון הענווה – ובדרך לשווק את הרעיון באמצעות קבוצת "משקיעים" ראשוניים. [בקשת סליחה על כך שלא נתתי 'קרדיט' למקור הדברים הנפלאים האלה: שפרינצה הרשקוביץ בספרה, "**זהרי חמה**"]. בדפים של אתמול ושל היום, הצגנו סיפור על בהמה שאינה מרוצה בדמות העצמית שלה ובדרכים שדונקי-דונקי נקט בהן כדי לשפר את גורלו. אין פלא, אולי, שלבסוף הוא גילה שהדרך לאושר, פנימי וחיצוני, היא להיות עצמך, ולמלא בכך את התפקידים שניתנו לו בשעת הבריאה.
החמור במשל זה הוא לא היה החמור הראשון בעולם. הוא צאצא מאותו מין קדום.
כמו-כן בעניין קבוצת המשקיעים הראשוניים – שוב, במקרה שלנו, היהודים, שלקחו על עצמם לבנות את החברה הזאת לפי מה שכתוב בפרוספקטוס, התורה. אנחנו היום צאצאים של אותה קבוצת ראשונים. לחלק גם מהם היו לכאורה שפיקפקו במשימתם, בזהותם. גם בימי פורים היו כאלה. היום, 3300 שנה פלוס אחרי מעמד הר סיני, תופעה זאת טרם נעלמה.
ואם אנחנו מעוניינים לשווק – גם בינינו לבין עצמנו, גם לאומות העולם – את רעיון התורה, רעיון הענוה, עלינו להאמין בעצמנו בדבר.
אמונה זו נובעת מחינוך.
החינוך נובעת מהמסגרת בה העם היהודי חי.
המסגרת נובעת מהאמונה. וכן הלאה.
מעגל סגור.

המעגל הזה צריך אנרגיה כדי להניע אותו.
לא נוכל עוד לעשות "כאילו". יש הרבה "כאילו" בסיפור של פורים.
כאילו השתחווינו לצלם.
כאילו נהנינו מסעודת אחשוורוש שבה השתמשו בכלים מבית המקדש.
כאילו ויתרנו על הרעיון של בית המקדש, האמצעי שבו רעיון הענווה ישווק את עצמו.
כאילו אין לנו עניין להיות שונים מאחרים.
במידה שבה אנחנו משחקים "כאילו", הקב"ה מתנהג איתנו מידה-כנגד-מידה.
שינוי כיוון הכרחי.
אפילו דונקי-דונקי למד לקח זה.

פורים שמח!

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל